द्वादशैते विजानीमो धर्मं भागवतं भटाः ।
गुह्यं विशुद्धं दुर्बोधं यं ज्ञात्वा ऽमृतमश्नुते ॥ २१ ॥
एतावानेव लोके ऽस्मिन् पुंसां धर्मः परः स्मृतः ।
भक्तियोगो भगवति तन्नामग्रहणादिभिः ॥ २२ ॥
नामोच्चारणमाहात्म्यं हरेः पश्यत पुत्त्रकाः ।
अजामिलो ऽपि येनैव मृत्युपाशादमुच्यत ॥ २३ ॥
एतावतालमघनिर्हरणाय पुंसां संकीर्तनं भगवतो गुणकर्मनाम्नां ।
विक्रुश्य पुत्त्रमघवान् यदजामिलो ऽपि नारायणेति म्रियमाण इयाय मुक्तिं ॥ २४ ॥
प्रायेण वेद तदिदं न महाजनो ऽयं देव्या विमोहितमतिर्बत मायया लं ।
त्रय्यां जडीकृतमतिर्मधुपुष्पितायां वैतानिके महति कर्मणि युज्यमानः ॥ २५ ॥
एवं विमृश्य सुधियो भगवत्यनन्ते सर्वात्मना विदधते खलु भावयोगं ।
ते मे न दण्डमर्हन्त्यथ यद्यमीषां स्यात् पातकं तदपि हन्त्युरुगायवादः ॥ २६ ॥
ते देवसिद्धपरिगीतपवित्रगाथा ये साधवः समदृशो भगवत्प्रपन्नाः ।
तान् नोपसीदत हरेर्गदयाभिगुप्तान् नैषां वयं न च वयः प्रभवाम दण्डे ॥ २७ ॥
तानानयध्वमसतो विमुखान् मुकुन्दपादारविन्दमकरन्दरसादजस्रं ।
निष्किञ्चनैः परमहंसकुले रसज्ञैर्जुष्टाद्गृहे निरयवर्त्मनि बद्धतृष्णान् ॥ २८ ॥
जिह्वा न वक्ति भगवद्गुणनामधेयं चेतश्च न स्मरति तच्चरणारविन्दं ।
कृष्णाय नो नमति यच्छिर एकदापि तानानयध्वमसतो ऽकृतविष्णुकृत्यान् ॥ २९ ॥
तत् क्षम्यतां स भगवान् पुरुषः पुराणो नारायणः स्वपुरुषैर्यदसत् कृतं नः ।
स्वानामहो नविदुषां रचिताञ्जलीनां क्षान्तिर्गरीयसि नमः पुरुषाय भूम्ने ॥ ३० ॥
शुक उवाच ॥ तस्मात् संकीर्तनं विष्णोर्जगन्मङ्गलमंहसां ।
महतामपि कौरव्य विद्ध्यैकान्तिकनिष्कृतिं ॥ ३१ ॥